

P A V E L R E N Č Í N

V Ě Z N Ě Ň Ā

PAVEL RENČÍN
VĚZNĚNÁ

P A V E L R E N Ā Í N

VĚZNĚNĀ

Inspirováno skutečnou událostí

ARGO

© Argo, 2015
Copyright © Pavel Renčín, 2015
www.pavelrencin.cz
Cover illustration © Milan Malík, 2015

ISBN 978-80-257-1632-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-1663-2 (e-kniha)

KAPITOLA I.

Probudil jsem se, a když jsem zprudka otevřel oči, vtrhla do nich tma a vyplnila celou moji duši...

Ležel jsem na zádech v široké posteli a nade mnou visel strop, jen o stupeň šedi světlejší než stěny pokoje. Útržky snu, který jsem si nepamatoval, ale který ve mně zanechal svíravý neklid, se pomalu vytrácely a já si uvědomoval, že jsem doma, v pankráckém bytě. Poslouchal jsem vlastní dech, který trhal ticho jako ztupený nůž, a v závratné výši třináctého patra jsem slyšel, jak z hlubiny hučí noční magistrála. Od železničního seřadiště ke mně doléhalo kovové narážení vagonů a klínání kolejí, které si našlo cestu i přes zavřené okno pokoje. Muselo být hodně po půlnoci, venku tma tmoucí a po ránu ani památky. Zatímco jsem na jedné úrovni vědomí přemýšlel, co mě vlastně vzbudilo, na druhé nabývala vrch ospalost a já začal pomalu usínat. Pak se to ozvalo znovu:

Podivné zaskřípění v předsíni.

Co může v předsíni skřípět ve tři ráno? Teď už jsem neměl na spánek ani pomyslení. Pokoj strnul v nehybnosti. Ozývalo se tikání hodin zavěšených vedle dveří. Prach sedal na rozkládací sušák na prádlo, jehož dráty se roztahovaly jako dlouhé nohy pavouka sekáče. Měsíční světlo se dralo škvírami mezi záclonami a dopadalo na hromadu časopisů na nočním stolku, které vévodil tři měsíce starý Reflex. Na zdi vedle vestavěné skříně visela kůže stažená z varana, nesmyslný suvenýr z cesty do Indie. Varan na mě poučil vyschlé bulvy, které jako by říkaly: *tuk, tuk, máš tu návštěvu, kamaráde.*

Pak mi došlo, že dívka, s níž tu bydlím, možná jen odešla na záchod. Už se mi téměř ulevilo, když jsem se otočil vlevo a uviděl pokrývku kopírující tvar jejího těla. Ležela vedle mě, tiše a nehybně. Dřív než jsem se nad tím stačil zamyslet, ozvaly se znovu ty zvuky v předsíni, zřetelněji než předtím. Šouravé kroky.

Zadržel jsem dech, ani jsem nedutal. Zíral jsem na zavřené dveře ložnice a bál jsem se pohnout. Někdo se plížil mým bytem. Bylo to jako noční můra, kterou jsem už mnohokrát prožil, teď se to ale dělo doopravdy. Byl tu někdo cizí a já ležel v posteli na zádech bezbranný, plný strachu. Kroky se zastavily přede dveřmi do ložnice. Hrůza mě vmáčkla do postele. Srdce bilo jako splašené.

Hlavou mi blesklo, jestli nemám po ruce nějakou zbraň, jestli by se dal použít sušák na prádlo, nebo jestli jsem na nočním stolku nezapomněl nůž od večere... Hypnotizoval jsem kliku dveří, nedokázal jsem od ní odtrhnout pohled. Zdálo se mi to, nebo se její konec pohnul a pomalu klesal? Nekontrolovaně se mi roztrásl prsty. Klika dosáhla spodní úvratí a mezi dveřmi a temným prostorem předsíně se rozšířila škvíra. S určitostí známou jen ze snů jsem věděl, že za dveřmi je něco strašného... Obrátil jsem se k ženě... chtěl jsem ji probudit, varovat, zacloumat s ní, vyburcovat ji... ale nešlo to. Bylo pozdě.

Dveře byly dokořán a za nimi čekala temnota. Mhouřil jsem oči, snažil jsem se ji prohlédnout, ale nedokázal jsem to, a když se ozvaly ty skřípavé kroky, to šátřavé a opatrné našlapování, a zamířilo ke mně, už jsem to nevydržel a vykřikl jsem. Vymrštil jsem se z postele a hmátl po lampě, kterou jsem sevřel jako palcát. Vrhhl jsem se proti neznámému útočníkovi, ale nevšiml jsem si kabelu, který se táhl těsně nad zemí. Zakopl jsem a vrazil do židle, přes kterou jsem přepadl a letěl po hlavě vpřed. Reflexivně jsem pád zbrzdil rukama, dlaně ale narazily jen na sušák, který pod jejich tlakem odlétl, a já se střetl se zdí, až mi před očima vybuchly jiskry.

Možná jsem nakrátko ztratil vědomí. Když jsem se konečně vyhrabal na nohy, nahmatal jsem si na čele pořádnou bouli. Rozsvítil jsem a světlo mě bolestivě šlehlo přes oči. Ložnice vypadala jako po výbuchu. Sušák převrhnutý a pokroucený, lampa rozbitá, kabel od počítače vytržený ze zdi, odnesla to i zásuvka, která slabě jiskřila. Nočního návštěvníka jsem neviděl.

Světlo mi dodalo dost odvahy, abych se doplížil do kuchyně pro kuchařský nůž. Svíral jsem ho křečovitě, když jsem jeden po druhém procházel pokoje. Všude jsem rozsvítil, dokonce jsem otevřel i šatní skříň. Zkontroloval jsem vstupní dveře, všechny zámky byly neporušené a zajišťovací řetěz na místě.

V bytě jsem byl úplně sám, a nic na tom neměnilo, že ještě před chvílí jsem cítil intenzivní nebezpečí. Také jsem si uvědomil, že jsem ve své posteli viděl nějakou ženu. Jasně jsem si pamatoval, že při pohledu na ni mi to přišlo tak samozřejmé, správné, a přitom... kdo byla ta žena? Ta otázka mě vyděsila, a tak jsem se přiměl radši na to nemyslet.

Sáhl jsem po láhvi, která se v poslední době zabydlela vedle mé postele. Měla tam takové útulné, roztomilé místo, něco ji tam evidentně táhlo, když se tam pořád vracela. Ze stříbrného plata jsem vyloupl dvě tablety proti kouření. Málem mi vyklouzly z prstů, když jsem je pokládal na jazyk. Chutnaly hořce jako ten prášek, co si ho v televizi sportovci sypou na dlaně, zmuchlaly mi obličej do šklebu, dokud jsem jazyk nepřelil hřejivou záplavou Jacka Danielse. To mi pokaždé udělalo dobře, protože najednou jsem tu už nebyl sám, kromě mě tu žil i Jack a hrál mě v krku i na prsou, sklouzl mi do břicha a pohodlně se tam rozvalil. Evidentně mi byl nakloněn, protože mi dopřál dalších pár loků nezbytných k tomu, abych za svítání usnul.

Věděl jsem, že až ráno zamírím do školy, budu vypadat jako mrtvola. V tu chvíli mi to ale bylo jedno.

Byl květen a už několik týdnů pršelo. Slunce letos nikdo neviděl, mezi lidmi se povídalo, že ho po Novém roce pánbůh vyměnil za jeho vybledlou fotku. Ulice byly mokré a kluzké, barevnou vrstvičku olejů, která vždy přinášela jaro, z nich už slejváky dávno spláchly, takže byly louže nudné. Na cestě ze školy jsem se zastavil na zahrádce kavárny *Italiano Vero*, která patřila kamarádovi Luďkovi, zvanému Lucin. Popíjel jsem široko daleko nejlepší espresso a užíval si nakysle hořkou chuť, černou jako asfalt. Po silnici kolem projížděla auta, v korunách stromů vyrůstajících z betonu šumělo listí a Lucin se vznášel po kavárně s utěrkou přehozenou přes ruku. Přísným pohledem odhaloval každou nečistotu či šmouhu a bez meškání je odsuzoval k smrti, a když dospěl ke mně, usmál se.

„Tak co, byls na ty koloušky hodnej?“

Nikdy se nezeptal jinak. Vždycky mu pusa s tenkým knírkem praskla úsměvem, zamával dlouhými řasami a ptal se na koloušky...

„Banda debilů je to,“ odvětil jsem vlídně a usrkl kafe.

„Ale Martine... Oba víme, že je zbožňuješ, stejně jako zbožňuješ svoji práci...“ smál se mi ten parchant.

„Nevím, na čem jedeš, ale chci to taky... Oba víme, že mi jde o prachy.“

„Je všeobecně známo, že učení je práce sice těžká, zato výborně placená...“ kontroval ve stejném duchu.

„Amen. A příhod' mi k tomu espresu navrch jednoho jacka.“

„A protože jsi dobře placenej, tak to tentokrát nebude na futro, že?“

Když jsem říkal, že Luděk byl můj kamarád, trochu jsem to přehnal. Byl spíš známý, ale v mém případě to znamenalo, že je mi vlastně blízko.

Častokrát jsem přemýšlel nad tím, jestli bych se rozhodl stejně, kdyby mi znova bylo osmnáct. Šel jsem studovat pedák, a přitom ze mě mohl být chirurg, nebo právník, nebo popelář, nebo pornoherec... to vlastně můžu být pořád, populace stárne a gerontologické porno má budoucnost. Úlevu mi to ale nepřineslo.

Lucin se vzdánil pro sklenku, já jsem ho ale nevnímal. Koukal jsem se na slohovky před sebou, ani ty jsem ale neviděl, protože moje paměť si v posledních dnech dělala, co chtěla. Z koruny stromu se bezhlesně snesl list a drknul mi o okraj hrnku. Visela na něm zelená housenka s miniaturními červenými tečkami a předstírala, že je mrtvá.

Ani tu jsem ale neviděl. Byl jsem ve své hlavě a bloudil chodbami vzpomínek. Stálo přede mnou tiskací PROČ, jímž začínala věta, která mi zněla v uších. Bylo to PROČ z řádu otravných, radši bych ho zametl pod rohožku, v hlavě jsem ale žádnou neměl, a tak se připomínalo. Může mi někdo říct proč, když jsem bez větších problémů vystudoval vysokou, proč se pokaždé, když se mě někdo zeptá na povolání, za svou odpověď stydím? Copak není učitelství prestižní zaměstnání? Copak nemají učitelé v rukou budoucnost národa? Copak nejsme inteligence? „Kecy, prdy, beďary, bez prachů si štěstí nekoupíš, kamaráde,“ odpověděl jsem si nahlas. Rozčilovalo mě to, nemůžu si pomoci. U prachů všechno začínalo i končilo.

S realitou jsem se tvrdě srazil vloni, kdy jsem se z nostalgické nerozvážnosti zúčastnil třídního srazu po dvaceti letech, přestože jsem tomuto neuvěřitelnému lákadlu devatenáct let odolával. Sešli jsme se ve vyhlášeném Lokálu, kde je pivo jako křen, i když za ně dáte to, co jinde za dvě, a chvíli na sebe nevěřícně čučeli. Na první pohled mi totiž připadalo,

že dorazili jen členové učitelského sboru – samozřejmě že to byli spolužáci. Poté co jsem se vzpamatoval z toho, že z největších koček se staly boubelaté panímámy, a z největších ošklivek vyrostly sexy dračice, překvapeně jsem zjistil, jaký rozruch mezi spolužáky způsobilo, že pracuju jako učitel.

Zahrnovali mě otázkami i pozorností, a tak jsem se o učení a čase stráveném ve škole doširoka rozpovídal, přestože to nemám ve zvyku. Po několika pivech jsem básnil o tom, jak krásná a bohatá je čeština, jak je čtení pro mysl povznášející a jak smysluplné je tlačit to po dobrém i po zlém do těch prázdných makovic. Byl jsem hrdinou večírku, téma se točilo kolem učitelů, které jsme poznali nebo potkali, každý měl se školou nějakou zkušenost, někteří dokonce už měli na školách vlastní či nevlastní děti... Byl jsem na sebe skoro pyšný. Když jsem se vrátil ze záchodu, přisedla si ke mně dávná láska Petruška, vysolárkovaná a předčasně zestárlá Petruška, které jsme kdysi říkali *Spanilá odpanilá*, a zeptala se: „Hele, a jak dlouho chceš tu legraci ještě dělat?“

„No furt,“ řekl jsem jí, protože posláni jsem si nevybral já, ono si přece vybralo mě.

„A jak chceš živit rodinu? Nebo vydělat na barák? Něco mi evidentně uniká.“

Nastala trapná chvíle ticha, kterou se snažila zachránit tím, že rychle pokračovala: „Jasně, je i spousta hůř placenejch prací, že jo, a dneska to navíc není žádná ostuda, když ženská žije chlapa, že jo? Jsme emancipovaný.“ A pak rychle zdrhla k baru.

Myslela to vážně. Fakt mě to tehdy vzalo. Takhle prostě lidi uvažují, hlavně chlapi, protože je bezpodmínečně nutné poměřovat si délky svých... kravat. Společenská užitečnost je chiméra, nad kterou můžou učitelé někde v koutku onanovat, než je smete realita všedního dne. Rozhlédl jsem se tehdy skelným pohledem po bývalých spolužácích, kterým jako by spadly masky.

Pořád tu vládlo veselí, zároveň ale po očku každý koukal, co má ten druhý, jestli barák, a nebo sockuje v paneláku, čím kdo jezdí do práce, jestli má hromadu podřízených a jestli se klouže na vydřeném svahu na Monínci, nebo lyžuje v Alpách. S hrůzou jsem si uvědomil, co způsobili! Uvědomil jsem si, že se za to, že jsem učitel, stydím, a vzápětí jsem se na

sebe strašně rozzlobil. Musel jsem pryč, musel jsem odtamtud okamžitě vypadnout. Vyběhl jsem bez rozloučení ven a ztratil se do tmy. Účet jsem nechal nezaplacený... co jiného byste čekali od vysokoškolsky vzdělané socky? Jsme Řím těsně před pádem a Vizigóti už stojí před branami, letělo mi hlavou, když jsem se zpitý potácel domů. A jestli někdo neví, co mám na mysli, tak by měl zatraceně rychle sáhnout po učebnici dějepisu, anebo radši ne, protože pak už nebude spát tak klidně.

V dalších dnech jsem se v myšlenkách k tomu srazu vracel, učení mi načas zhořklo a usadila se ve mně zlost, která ne a ne zmizet. Nedokázal jsem tehdy Petrušce odpovédět, přesto jsem ale cítil, že odpověď mám někde v sobě, a asi po dvou týdnech se skutečně zformovala do myšlenky.

Odjakživa jsem byl trochu cholerik, lidi kolem zneklidňovaly náhlé změny mých nálad, a co hůř, zneklidňovaly i mne. Případal jsem si někdy trochu jako divák toho temného bouření, které se ve mně odehrávalo, ale právě učení na mě fungovalo jako spásná oáza. Ne snad, že by mě uklidňovalo, ale dařilo se mu obracet mou pozornost a soustředění jinam, na něco smysluplného. Vždycky mě přitahovala ta bezprostřednost, kontakt s mladými, z nichž někteří ještě nebyli zkažení... dávalo to člověku naději. Když jsem ale nahlédl ještě hlouběji do sebe, našel jsem něco fascinujícího, nehezského, a přitom vábivého, jako když sáhnete až na dno odpadu a vylovíte z něj ohavnou, šlemem olepenou zlatou náušnici... Byla to moc. Moc, kterou cítí každý učitel, když se postaví před třídu. Moc nad stovkou lidí, kterou jsem na gymnáziu učil, a slovem *moc* nemyslím známkování. Z titulu povolání jsem pro tu sebranku nebyl člověkem, lidskou bytostí, která taky něco cítí a která má radosti i starosti podobné jejich vlastním. Jako učitel jsem byl symbolem. Třebas někdy neoblíbeným, opovrhovaným nebo obávaným, zároveň jsem byl autoritou, která stála nad spolužáky, nad jejich kamarády i nad rodiči, nad vším, co dosud ve svém životě potkali. Byl jsem bohem, který rozhodoval o jejich úspěchu nebo selhání. Ať už jsem byl ve své práci dobrý nebo ne, zásadním způsobem jsem formoval jejich životy.

Cítil jsem tu moc jako něco svatého, jako důvěru, kterou nesmím zradit, protože bych tím zničil její smysl. Zároveň mi to zjištění ale způsobilo smutek, protože tohle by Petruška stejně nedokázala pochopit, stejně jako nikdo, kdo to na vlastní kůži nezažil.

Učení mě vyčerpávalo, pořád ale byly i dny, kdy jsem měl pocit, že mi stejnou dávku energie vrací. Když jsem nad tím teď přemýšlel, marně jsem se snažil vzpomenout si, kdy skončily.

Jako by Lucin uhadl, že přišel správný čas, třískl mi o stolec s jackem a opřel se o desku dlaněmi.

„Ohledně tvého učení jsem klidnej. Stěžuješ si už roky, ale kdybys dokázal přestat, dávno bys to udělal. Máš ty koloušky pod kůží, a dokud neodmaturuje poslední z tvý třídy, tak to nevzdáš. A pak dostaneš novou třídu.“

„O tom mi ani nemluv. Podívej se na ty sračky,“ udeřil jsem pěstí do papírů. „No jen se na ty slohovky podívej. Jestli budou předvádět to co teď, tak jich neproleze ani půlka...“

„Tak víš co? Až tě to přestane bavit, můžeš mi tu cítit skleničky, učitelскеj,“ navrhl Lucin. „Anebo si otevři kavárnu jako já! Uvidíme, jak se budeš tvářit po pěti deštivejch, k smrti nudnejch tejdnech, kdy ti tam nepáchne ani noha...“

Málem jsem se urazil. „Moje nohy, koukám, nepočítáš.“

„Ty seš kamarád, to je něco jinýho. To se nepočítá, protože sem chodíš za mnou.“

„Nech si zdát. Chodím sem na dobrý kafe a platím za něj. Ty jsi něco jako nutný zlo.“

Lucin mi předvedl přehlídku bílých zubů. „Seš ošklivej. Myslim, že ti do toho kafe příště něco přimíchám.“

„Mrtvej zákazník neplatí... to je základ většiny služeb. Tak na to mysli.“

Cítil jsem se čím dál hůř, náhle mě sevřela úzkost. Sáhл jsem do kožené bundy a vylovil plato prášků, dva jsem vyloupl do dlaně a hodil si je do krku.

„Chceš něco na zapití?“

Zuřivě jsem zavrtěl hlavou a zkoušel je nasucho polknout.

„Co je to za svinstvo?“ nedal se Lucin.

„Přestávám kouřit, tak žeru nějaký nikotinový pilule. Málo spím. Moc piju,“ shrnul jsem to.

„Ani jsem nevěděl, žes hulil. Tak proto jsme takový netýkavý?“

„Tady máš kilo, drobný si nech. A pozdravuj Romana. Jak se vlastně má?“

Lucin se odmlčel, dost dlouho na to, abych jeho další větě nevěřil. „Roman? V pohodě. Vždyť ho znáš, furt by seděl doma a lepil si modýlky. Jak malej kluk.“

Zeptal jsem se sám sebe, jestli chci vědět, co za problémy řeší se svým přítelem. Lucin byl fajn. Tak maximálně půl hodiny denně, což právě uplynulo, a tak jsem se radši vydal domů.

Bylo mi líp. Zatraceně líp. Když jsem vcházel do našeho činžáku, skoro jsem si pískal. Napadlo mě, že Lucin mi do toho kafe nejspíš přisypal nějaký drogy. Nebo to byla práce jacka? *Good work, jack!*

Ve stinném vestibulu jsem málem zakopl o sousedku, která bydlí ve dvanáctém pode mnou. Matylda Blechová byla osamělá stará paní, což ale nebyl přesný popis. Mnohem lépe k ní sedělo označení záštiplná potvora, která šruje po baráku schody jen proto, aby věděla, co se kde šustne. Měli jsme už dřív několik konfliktů, jednou to byl úklid chodby, podruhé mě obvinila z toho, že jí klepu popel na balkon, kde suší prádlo. Já jsem ale popel nikdy z okna neklepal, čestně, to bych si pamatoval. Můj chabý odpor tehdy bez problémů rozbila tím, že mě vůbec neposlouchala. „Nemáte žádnou úctu k práci člověka. Všichni jste stejný!“ ječela na mě, a já si v duchu říkal, že sice nevím, kam se poděl pan Blecha, ale pro jeho dobro doufám, že někam zatraceně daleko, nebo že je mrtvý.

Když jsem ji při návratu domů zahlédl cestou k výtahu, napadlo mě, jestli existuje víc stereotypní představa než klebetivá sousedka drbající schody? Ona je ale fakt šmudlala, akorát neměla hadr, ale nějaký příšerný vehikl pocházející z teleshoppingové dílny zlatem ověšeného guru – Horsta Fuchse.

„Dobrej, paní Blechová.“

Něco zamumlala, nechala mě dojít až ke kovovým dveřím zdviže. „Tak si, pane Drást, představte, že někdo zas hulil ve výtahu.“

„Fakt?“

„Je to bezohlednost, tohleto...“

„Však vy toho parchanta dostanete. To se klidně vsadím,“ řekl jsem stále v dobré náladě a pronásledován jejím ublíženým pohledem jsem nastoupil do kabiny. Přirazil jsem za sebou dveře, zatímco jsem těžko dusil rozverný smích. Bylo mi dobře a břicho mě hřálo. Zmáčkli jsem knoflík se třináctkou a výtah se měkce rozjel. Vzdálené hrkání a lehké otřesy

kabiny mě nesly k nebesům. Protřel jsem si palec a ukazovák, protože jsem ucítil na bříšku prstu vlhkost. Podíval jsem se na prst a podivil se, protože byl upatlaný od něčeho tmavého. Vzápětí mi došlo, že jsem se asi o něco otřel při stisku tlačítka na panelu. Tmavá sraženina se mezi prsty drolila. Přičichl jsem k ní, ale nic výrazného jsem neucítil.

Když jsem přišel domů, zamířil jsem do koupelny, abych si umyl ruce. Pustil jsem vodu a pod vlažný proud vrazil prsty. Podíval jsem se do zrcadla.

„Nazdar, rošťáku,“ řekl jsem už beze stopy úsměvu. Tmavé pytle pod očima nešlo přehlédnout. Hnědé duhovky se ztrácely pod opuchlými víčky, na vrásky na čele by se dala obstojně vybrnkat serenáda. Pleť jsem měl bledou od narození, ve strništi plnovousu i na skráních přibývalo šedých nitěk. Radši jsem ten neveselý pohled opustil a vypnul vodu.

V umyvadle se slévalo několik světle červených kapek, nevšiml jsem si, že bych se někde říznul, a pak mi došlo, že to jen voda rozpustila drobkou sraženiny z výtahu. Stěny koupelny jako by se kolem mě sevřely, místnost se zmenšila a pokrivila a odraz v zrcadle se zdeformoval tak, že připomínal petřínské bludiště. Byla to krev. Zatočila se mi hlava tak, že jsem ztěžka dosedl na vanu. Musel jsem se opřít o zeď, bílé kachličky mi tančily před očima.

Něco zachrochtalo v odpadu vany – v labyrintu trubek se cosi hemžilo. Ozývalo se to z černého hrdla odtoku. Sklouzl jsem k němu očima a na předloktích mi vyskočila husí kůže. Další zabublání bylo mnohem hlasitější, vylekalo mě tak, že jsem sebou trhl. Vstal jsem a opatrně se nad odtok nahnul. Uvnitř se něco chvělo, možná i hýbalo. Slyšel jsem chroptění, z něhož má představitivost téměř tvořila slova... Stejně jako mě děsilo, mě i přitahovalo. Sklonil jsem se až dolů a ucítil podivný nasládlý pach. Byla to zvláštní a nepříjemná vůně, jakou vydává tlení a vyčpělý květinový parfém. Díval jsem se do té černé díry a najednou jsem měl intenzivní pocit, že se něco skrz mřížku odtoku dívá na mě. Ucítil jsem, jak mi vstávají na zátylku vlasy. Hrůza mi stáhla hrudník tak, že to zasychelo, když z něj unikl vzduch, a já se roztřásl.

„Tohle není normální,“ zašeptal jsem. „Magoříš. Jsi dost statečněj, abys to přiznal aspoň sám sobě?“ Zvuk hlasu se mi vrátil zkreslený dlaždičkami.

Nejsem, pomyslel jsem si.

Uprchl jsem z koupelny, proběhl obývánkem a zapnul rádio i televizi. Rozsvítil jsem všechna světla, přestože byl den. Odešel jsem do kuchyně, abych si uvařil kafe, a zůstal hledět na plnou nákupní tašku postavenou na kuchyňské lince. Nedůvěřivě jsem se k ní vydal, nahlédl do ní a opatrně, jako by byly z porcelánu, začal jsem z ní jednu po druhé vykládat potraviny. Zteplalé mléko, uvadlý salát, gumové rohlíky, tvaroh, camelky a další potraviny. Ze všech kapalo něco podivného, sladkého, až jsem se propracoval ke dnu, kde ve žluté břečce plavala krabička od oblíbené zmrzliny. Marně jsem si lámal hlavu, kde se tu taška vzala, paměť mi nenabízela nic. Úplně na dně lepkavého moře ležel papírek, který jsem opatrně zvedl a hřbetem ruky otřel.

Byl to mokrý paragon. Odnal jsem ho k oknu a v denním světle zkoumal drobná písmena a stěží čitelná čísla. Kousl jsem se do rtu. Byl to včerejší nákup, zaplacený kartou. Já si ale nepamatoval, že bych včera nakupoval.

Fascinovaně jsem přešel k počítači. Když jsem se logoval do internetového bankovníctví, ani jsem nevnímal čvachtavé zvuky, jaké na klávesnici vydávaly olepené prsty. Devítimístný kód jsem vyfukal z paměti, konečně jsem se přihlásil a nechal si zobrazit výjezd včerejších plateb. Z mého účtu dnes ráno opravdu odešlo čtyři sta sedmdesát korun.

Chvilí jsem jenom tak seděl s dlaněmi položenými na stole. Cítil jsem ulepená břívka prstů, dotýkající se ubrusu. Chvěly se. Pohled mi sklouzl ke krabičce cigaret. Popadl jsem ji a z přihrádky vytáhl krabičku sirek. Vydal jsem se na balkon.

Foukal vítr. Opřel jsem se o zeď a pomalu jsem se po ní sesunul až do sedu. Třesoucími se prsty jsem roztrhl camelky a jednu vyklepl.

„Vem si mě do pusy, řekla cigareta,“ řekl jsem a zmocnil se jí svými rty. Přisál jsem se k filtru jako pacient JIPky ke kapačce a vtáhl do plic blahodárný smrtící kouř. Vstřebával jsem ho celou svou bytostí, až se mi zatočila hlava, cítil jsem, jak do mě proniká horký, pálicí vzduch, a pak jsem se rozkašlal, až mě bolely plíce. Nedbal jsem ale a natáhl znovu. Nutil jsem se k tomu, protože to byla medicína, bylo to pro mě dobré, očišťovalo mě to... Jen málo věcí mě teď mohlo zachránit.

Opřel jsem se ramenem o mřížku balkonu a pohlédl na svět z výše třináctého patra.

Jen malý kousek od baráku hučela dálnice, která se ve městě každý večer měnila v šedočernou řeku plnou dravých ryb se svítícíma očima. Cenily na sebe zuby, pluly s proudem, jedna s druhou závodily a rvaly se o kořist. Vlevo od domu se povalovalo parkoviště, auta seshora vypadala jako barevné krabičky od sirek, kolem nich se šnečím tempem motaly postavičky z výšky připomínající špendlíkové hlavičky. Zrzavý špendlík dotlačil minikrabičku k pískovišti, kde ji evakuoval a plácnul doprostřed béžové hromady, aby si dělala bábovičky. Dalších pár špendlíků se pohybovalo klouzavě, svištěly po asfaltu v rytmu kolečkových bruslí a další zas podivnými přískoky tancovaly kolem keřů a travnatých ploch, spojené neviditelnými pouty se štěkajícími mikroby. Shlížel jsem na červené střechy rodinných domků a šedé krabice garáží, uvědomil jsem si, že tisknu čelo na pruty zábradlí, jako bych se mezi nimi chtěl protáhnout a rozleťt se do kraje... Bylo to zlé.

Něco se dělo s mým mozkiem. Vypadávaly mi kusy paměti, o nichž jsem ani netušil, že mi chybí. Chvillemi jsem si připadal, že jsem se ocitl v cizím životě. Přestože jsem si včerejšek pamatoval a viděl ho jako celistvý obraz, bylo zřejmé, že místa, která jsem považoval za souvislá, se hemží mezerami. Z těch mezer na mě zírала propast. Děsila mne. Vydechl jsem kouř a ani jsem si neuvědomoval, že se mi z cigarety odlomil popel a v podobě meteorického reje zamířil vesmírem k balkonů paní Blechové. Co se děje v těch mezerách paměti? A jak dlouho to už vlastně trvá? Nebo to tak bylo vždycky?

Uvažoval jsem, co budu dělat. Jako první mě napadlo, že si pořídím zápisník. Co si do něj ale psát? Úplně všechno? Nic? To spíš... Jako druhé mě napadlo, že půjdu k doktorovi, a současně mi naskočila i další myšlenka: co když je to něco vážného? Co když mám na mozku nádor jak broskev, anebo hůř, co když mi kvůli tomu zakážou učit?

Postavil jsem se. Naklonil jsem se nad hlubinu a omráčila mě závrať, které jsem se nedokázal zbavit ani za čtyři roky, co tu už bydlím. Opíral jsem se o zábradlí a díval se na děti, hrající si na pískovišti, na hnědovlasou holčičku ve světle červených šatech, má na tričku medvídku Pú a právě teď s lopatkou v ruce hloubí příkop kolem plastového kbelíku. Na kbelíku byla kytka. Dívka povystrčila jazyk soustředěním, na tváři se jí uchytilo několik zrněk mokrého písku... svět se zostřil do neskutečného detailu.

Něco ve mně vyšlehlo, jako když skočí šelma, prsty se mi zataly do zábradlí jako drápy, svíraly ho stále silněji, celé tělo se mi napjalo, všechny šlachy byly jako struny, udeřila křečovitá bolest a já si náhle uvědomil, že mi po tvářích tečou slzy. Nebyly to ale slzy bolesti...

S nechutí jsem odhodil zpola vykouřenou cigaretu a odešel jsem z balkonu. Krabičku camelek jsem stiskl v pěsti a vstoupil do obývacího, v televizi akorát začínaly zprávy. Otevřel jsem barovou skříňku, abych do ní hodil cigarety. Jak dovnitř dopadlo světlo, zarazil jsem se a zůstal zírat. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. Na polici ze švestkového dřeva jich leželo šestnáct. Šestnáct zmuchlaných krabiček s velbloudem. Všechny byly otevřené. A ve všech chyběla jen jedna cigareta.

Zhoupł se mi žaludek. Měl jsem co dělat, abych to stihl na záchod, než jsem začal zvracet.

Probudil jsem se a v první chvíli jsem vůbec netušil, kde jsem a kdo vlastně jsem. Kolem byla tma. Paměť naskakovala jen pomalu. Bílé stěny, varaní kůže z Indie, reprodukce Čapkova Námořníka, nevkusný zdobný lustr s parohy, který tu zbyl po předchozích nájemnicích a který jsem se nikdy nedonutil vyměnit. Zavřené dveře do předsíně. Jasně jsem si pamatoval, že před spaním jsem před ně přitáhl židli a zajistil kliku opěradlem. Teď židle odpočívala spokojeně u okna a bylo na ní vyskládané vyžehlené prádlo. Nahoře ležely puntíkové šaty, jejichž barvu jsem v šeru nedokázal rozpoznat, mohla být červená nebo také černá.

Napínal jsem uši. V předsíni bylo ticho, zatímco do levého ucha mi znělo oddechování. Vedle mě ležela žena zachumlaná do peřiny. Díval jsem se na oblínou jejího těla a uvědomoval si, že teprve teď jsem se probudil z předlouhého zlého snu. Celý můj předchozí den, týden plný nočních můr, se mi zdál. Byl jsem zpátky! Ležel jsem v propocené pyžamu a na rty se mi kradl bláznivý úsměv. Podíval jsem se na budík, na kterém svítily červené číslice půl třetí v noci. Tohle byla skutečnost... Úsměv se stále rozšiřoval, zavřel jsem oči a šťastně se zabořil do polštáře.

Naplňovala mě nesmírná úleva. Bez souvislosti mi před očima vstala představa podivného lesklého předmětu, otáčel se přede mnou, tvarem připomínal kovový zapalovač, z jedné strany jej zdobila dvouvrstvá

děrovaná mřížka. Jeho povrch vrhal mámivé odlesky jako svatý grál, působil důvěrně a známě, a přitom jako něco dávno zapomenutého. Poznal jsem tátovu foukací harmoniku. Neviděl jsem ji snad tisíc let, nikdy ale nezapomenu na den, kdy mi ji brácha předal.

Bylo mi tehdy stěží deset a usedavě jsem brečel, protože mě spolužáci ve škole zase zbili za to, že jsem měl křivé zuby a štětinaté zrzavé vlasy, a den předtím za to, že jsem byl nejmenší ze třídy, a minulý týden, že jsem neměl tátu a máma na nás byla s bráchou sama, a ještě dřív za to, že jsem nebyl jiskra ani pionýr, a za to, že jsem si prostě koledoval, ať už jsem udělal nebo neudělal cokoli...

Karlovi bylo čtrnáct a měl na škole svých problémů dost, takže mi mohl jen těžko pomoci, tehdy za mnou ale přišel a pohladil mě po vlasech, což obvykle nedělal, a sedl si ke mně na postel. Obličej jsem měl samý monokl a věděl jsem, že až máma přijde z práce, tak mi vynadá, bude se rozzlobeně ptát na to, co jsem zase vyváděl, a pak bude vzdychat a nejspíš se rozbrečí, a tahle představa byla ještě horší než nakládačka, kterou jsem dostal.

Přestože mezi námi byl velký věkový rozdíl a celé mládí jsme se starali spíš každý sám o sebe, tehdy mi dal Karel tu harmoniku a řekl mi, že patříla tátovi. Klekl si ke mně a pohlédl mi do očí. Dlouho tam něco hledal a zdálo se, že to našel, protože nakonec pronesl s vážností nezvyklou pro naše rozhovory: „Teď je tvoje, Martine. A když na ni zahraješ, pokaždý se ti uleví. Musíš ji ochraňovat... Nenech si ji vzít.“

Přestal jsem tehdy bulet a otevřel jsem pusu dokořán. Nudle mi stékaly na bradu, ale já si toho ani nevším, protože tohle bylo něco naprosto výjimečného. Táta byl pro mě legenda, vlastně spadal spíš do stejné kategorie jako Ježíšek, Lenin nebo Polednice, a náhle jsem držel fyzický důkaz jeho existence, jeho odkaz, kdybych to slovo znal, řekl bych *artefakt*. Fascinovaně jsem si prohlížel stříbrné linie pokryté dávnými škrábanci, které připomínaly letokruhy stromů, rytinu zvlněného hada nebo možná písmena. Nejspíš byla dílem táty, kterého jsem nepoznal, a mohl jsem se jen dohadovat, co znamenala.

Když mi tehdy brácha harmoniku předal, vyzval mě pohledem, a já ji opatrně přiložil ke rtům a samým vzrušením jsem do ní mimoděk vydechl. Ozvala se kakofonie tónů tak překvapivě hlasitých a zvučných, až

mě to zarazilo a rozesmálo. Znovu jsem do ní zlehka foukl, dotkl jsem se jí jazykem a ucítil její kovovou, studenou a slanou chuť.

Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Byl jsem šťastný a věděl jsem, že mám nejlepšího bratra na světě. Nevím, jestli ta harmonika byla doopravdy od táty, někde uvnitř jsem si byl ale jistý, že ano. Tak jsem získal věc, ke které jsem se utíkal, když stál život za houby, a protože stál za houby skoro pořád, naučil jsem se skvěle hrát. Prakticky jsem ji neodkládal až do nějakých čtrnácti, patnácti, kdy se doba přece jen změnila a mě začaly zajímat holky.

Když tehdy přišla máma z práce domů a uslyšela, jak na ni hraju, zamířila za mnou do pokoje. Nevešla ale dovnitř, zastavila se ve dveřích a dlouho mlčela. Byla bledá a já jsem foukal do té harmoniky a sledoval ji velikýma očima.

Nikdy jsem tátu nepoznal, umřel dřív, než jsem se narodil. Máma s bráchou o něm moc nemluvili, takže jsem si kolem něj vytvořil vlastní příběhy. Máma říkala, že byl dřevař. Ne ale nějaký obyčejný dřevorubec z vesnice, prý na to měl dokonce školu. Řekla, že když se podíval na strom, udeřil do něj hřbetem dlaně a hned věděl, jak na tom je, jestli je zdravý, jestli ho napadli škůdci nebo zevnitř usychá. Dokázal předpovědět, jak dlouho vydrží, a uhodnout, kdy je nejlepší kácet. Představoval jsem si ho jako hnědovlasého chlapíka s hodnými očima a s velkýma chlupatýma rukama, který byl oblečený v kostkované košili, voněl lesem, síly měl za dva a byl něco jako král zvířat.

Ještě než jsem se narodil, bydleli máma s tátou a bráchou někde u lesa, ale po tom, co se stalo to neštěstí, se odstěhovali pryč. Tedy jen máma a maličký brácha, který ale tvrdí, že si z té doby už nic nepamatuje. Zbylo nám strašně málo věcí, které by tátu připomínaly, protože prý odcházeli nalahko, takže ta harmonika byla opravdu strašně cenná.

Náhle jsem po ní celou bytostí zatoužil, strašně jsem si přál, abych ji měl znovu v ruce, abych si ji mohl prohlédnout a po letech si zase poslechnout její zvučný tón. Kde vlastně skončila?

Ležel jsem v posteli a snil. Pátral jsem po ní v myšlenkách. Jako první mě napadly skříňky vedle televize, kde jsem přechovával kromě alkoholu

a suvenýrů z cest i další zajímavosti. Hodila by se tam, ale cítil jsem, že tam není. Stejně jsem vyloučil další police a šuplíky a postupně celý obý-
vák. Přemýšlel jsem o vestavěné skříni v ložnici, v levé horní polici jsem
skladoval krabice se starými fotkami a snad ještě skripta z pedáku, která
jsem se dodnes nepřinutil vyhodit. Tam, mezi vzpomínkami, by pro ni
také bylo vhodné místo, ani tam ale nebyla. Prohledal jsem v mysli i ko-
moru, stinné místo vonící moukou, bylinami a kompoty, a postupně jsem
si byl stále jistější, že tátova harmonika nikde v bytě není. Vzpomínkami se
mihnul temný prostor s úzkým oknem, které se krčilo až u stropu, zmat-
nělé a téměř slepé. Železné, rzi prokvetlé dveře s jednoduchým visacím
zámkem. Ta představa mě udeřila do obličejce jako kladivo a po zádech
mi současně přeběhl mráz...

Sklep.

Jako bych náhle ztratil kontinuitu, zamrkal jsem a dopadla na mě hrůza.
Ale proč? Proč mě tolik vyděsila pouhá myšlenka na to místo? Něco v šeru
sklepa čtrnáct pater pod postelí, kde jsem právě ležel, se pohnulo. Vyvo-
lalo to ve mně úzkost a sevřelo mě to. Jako by přes všechna ta poschodí
vzlínal vzhůru zápach něčeho studeného, zatuchlého...

Otrásl jsem se. Už jsem se zase potil a cítil váhu peřiny, jak mě tiskne
k posteli a tlačí mi na plíce tak, že stěží dýchám. Věděl jsem, že je to jen
nepříjemný pocit, který bych dokázal překonat pohybem, provedeným
s nekonečně malým úsilím, stačilo by odsunout peřinu a obrátit se na bok,
jak jsem se ale opět propadal do spánku, ležel jsem jako paralyzovaný.

Nad hlavou se mi ozvalo tichounké vrzání. Umíněně jsem držel oči za-
vřené, rozhodnutý, že to zaspím, ať je to cokoli. Peřina ale byla stále těžší.
Marně jsem si opakoval, že je to jen pocit... věděl jsem, že každou chvíli
už to nevydržím a otevřu oči. Prošíváná látka mi drtila ramena a plíce,
bylo mi horko, můj pot se vsakoval do prostěradla i matrace...

Znovu to zavrvalo a dřív, než jsem tomu dokázal zabránit, rozlepila se
mi víčka. Narovnal jsem se na loktech a přehlédl pokoj. Byl temný, ne-
hybný, varan ustrnul na místě, kde jsem ho zafixoval před spaním, trpělivě
čekal, až zase zavřu oči... cukr-káva-limonáda-čaj-rum-bum! Pozdě, už tě
mám, polevil jsi v pozornosti a už se vezeš, na cestě do pekla ti budu ce-
lou cestu zpívat: lálalá. Vnitřní hlas drmolil nesmysly. Pískalo mi v uších.
Začal jsem zvedat oči ke stropu.

Mám pocit, že i dřív se mi čas od času zdálo něco zlého, třeba že po mně jde maniakální vrah a já se před ním ukrývám v šatní skříni, které nejdou zavřít dveře. Nebo že je válka a hledají mě nacisti, jednou se mi u dveří bytu objevil dokonce Bin Ládín, vtrhl dovnitř s několika tero-risty a chtěl si o život celé rodiny zahrát šachy. Ve snu jsem hrozbu na- konec pokaždé dokázal odvrátit: vrahovi jsem utekl, nacisty zabil a ara- báše ukecal. Ve snu však platí zvláštní pravidla, a zabití protivníci prostě odmítali umřít; oživali, vraceli se a intrikovali a já jsem jim musel čelit znovu a znovu, až do rána, kdy zazvonil budík a já musel do školy. Ať už ale byly sny sebehorší, nestávalo se mi, že bych je neměl alespoň trochu pod kontrolou.

To, co se teď dělo, proto nemohl být sen. Zvedl jsem oči ke stropu a po- hlédl jsem na lustr. Trojramenná dřevěná konstrukce z paroží, na níž vi- sely tři skleněné polokoule, se pohybovala. Nepatrně se zhoupla na jednu stranu, což vydalo tiché zavržení, chvílku ustrnula a pak se začala vracet, aby se zhoupla na opačnou stranu.

Otočil jsem se a zadíval se na oblinu ženského těla vedle sebe. Stále tam leželo. Lustr se znova zhoupl zleva doprava jako kyvadlo. Ten po- hyb byl nepatrný, ale stále nabýval na dynamice, při každém zhoupnutí se výchylka zvětšila. Kapičky z broušeného skla, kterými byl ověšený, po- každé zacinkaly o hlavy žárovek. Wolframová vlákna žhnula rudě, jako by někdo jen před okamžikem zhasl. Štípl jsem se do předloktí a ucítil bolest, nic to neznamenalo. Díval jsem se vzhůru a cítil, že moje noční můra ožívá. Tik tak. Tikání hodin se zpomalovalo. V prstech jsem cítil mravenčení. Ti-i-i-k. T-a-a-a-ak. Lustr svištěl. Křišťálové kapky cinkaly. Zig. Klink. Zig. Klank. Jeho stín se míhal. Létal ze strany na stranu jako smrtící Poeovo kyvadlo. Tvář mi ochlazoval zviřený vzduch, ve kterém se zrnka prachu z lustru snášela jako sníh. Zig. Zig. Tik. Tak. Klink. Klink! ZIG! ZZZIG! ZZZIG!

Z předsíně jsem zaslechl tichý hlas, kterému jsem nerozuměl. Vzápětí mu odpověděl jiný, vyšší a zvučnější, který mohl a nemusel být ženský. Je možné, že jen někdo mluví nahlas na chodbě u výtahu? Za dveřmi se zablesklo, jako by někdo zmáčkl spoušť fotoaparátu, a do sítnice se mi propálila silueta postavy, která stála za matnými, prosklenými dveřmi. Ruce měla položené na skle. Oči jí žhnuly stejně jako wolframová vlákna

umírajících žárovek. Věděl jsem, že chce vstoupit do pokoje. Že tlačí dlaněmi proti dveřím. Že se do nich opírá celou svou silou. Po půlveřině oslnění se všechno ponořilo do naprosté tmy. Vydal jsem tichý zvuk mezi povzdechnutím a vzlykem, posadil jsem se na posteli. Divoce jsem se rozhlížel.

Otočil jsem se k ženě vedle sebe, byla zachumlaná v peřině. Viděl jsem obrys jejího obličejce pod tenkou pokrývkou. Něco na peřině se černalo... byly to dvě tečky, fleky, ne větší než hrášky, které se rychle rozpíjely po bavlněné látce tak, že za chvíli připomínaly zčernalé pivní podtácky a pak už byly velké jako talíře. Zdálo se mi, že zpod kraje peřiny vyčnívá pramen vlasů. Nad hlavou mi létal ze strany na stranu lustr, sklo bolestivě zvonilo při nárazech na strop, studené závany mě chladily na krku. Třásl jsem se. Nechtěl jsem to udělat, jako by ale někdo jiný vztáhl mou ruku a sevřel mezi prsty okraj příkrývky, halící tělo vedle mě. Začal jsem ji pomalu zvedat. Náhle zaskřípěly dveře a cosi za nimi nelidsky zakvílelo. Něco tvrdě narazilo do jejich skleněné výplně, po které se rozběhly praskliny. Ve stejnou chvíli se rozprskl lustr a mně se na hlavu sesypaly střepy.

Zapomněl jsem na pokrývku a vykřikl jsem hrůzou. Jakmile ze mě hlas vyrazil, jako bych otočil zarezlým kohoutem, který vypustil natlakovaný proud vroucí vody. Nešlo to zastavit. Křik ze mě tryskal ve vlnách, hrůza přýštila ven jako tepenná krev. Několik minut jsem jenom křičel a nebyl schopný přestat, tiskl jsem si dlaně na uši, oči jsem měl křečovitě zavřené. Řval jsem jako zvíře a nakonec jsem jen chraptěl, krčil jsem se schoulený do klubíčka v rohu postele. Tváře jsem měl pokryté slzami.

Uběhly dlouhé minuty a já se postupně uklidňoval. Zdálo se, že je to pryč. Bytostně jsem toužil se napít, věděl jsem, že jen malý kousek od postele leží načatá whisky, ale neodvažoval jsem se vylézt, bál jsem se i pohnout, abych nerozbil křehkou rovnováhu reality, a tak jsem se jen krčil a modlil se, aby přišlo ráno.

Noc ale nekončila. Těžko říct, kolik uběhlo času, než temnotu prořízl ostrý drnčivý zvuk. Ozvalo se bušení na dveře bytu. Ani jsem se nepohnul. Tiskl jsem se ke zdi a divoce dýchal.

Drnčení se nevzdávalo a přidalo se i bušení. Pěst dutě dopadala na dveře a rozeznávala je nárazy jako pekelný buben. Vchod do bytu byl pod útokem. Stejně tak ale něco číhalo v předsíni, cítil jsem tu sílu, která

se snažila dostat do ložnice. Pode dveřmi se cosi protlačilo, bylo to štíhlé a ohebné. Chapadlovitý šlahoun se svíjel po koberci jako pulsující pijavice přitahovaná čerstvou krví. Škvírou se dovnitř rvaly další, odíraly se o hranu dveří a krvácely temnou mízou. Ložnice voněla lesem, páchla jeho vlhkostí. Couval jsem před šátrajícími slepými chapadly, až jsem zády narazil na studenou zeď.

„Pane Dráste, otevřete!“ zaslechl jsem z předsíně a v odpudivém drnčivém zvuku konečně poznal zvonek. Šlahouny se ke mně svištivě stahovaly, syčely a proplétaly se mezi sebou. Cítil jsem, jak se postel otrásá, zatímco ovíjely její nohy, jak praská pod silou škrtičů. Sáhl jsem po vypínači a rozsvítil.

Světlo mě oslnilo a já okamžik mžoural a neviděl jsem nic. Veškerý pohyb ale ustal, stejně jako zvuk, zbylo jen bušení a já si konečně uvědomil, že dokud nevstanu a nedojdu ke vchodovým dveřím, tak neskončí.

Narovnal jsem se opatrně, jako bych očekával, že se každým okamžikem vymrští zpod postele had, obemkne mi kotníky a stáhne mě přes čtrnáct poschodí do hrůzné jámy sklepa. Nic takového se ale nestalo, koberec mě zaškrábal na chodidlech. Šel jsem jako po žhavém uhlí, oči jsem upíral přímo před sebe. Šel jsem rychle, protože jsem věděl, že mi co nevidět dojde odvaha. Doklopýtal jsem ke vchodu a nahlédl do panoramatického kukátka.

Za dveřmi stálo několik postav. Jednu z nich jsem poznal okamžitě.

Musel jsem vypadat hrozně, protože když jsem otevřel, všichni tři lidé přede mnou couvli. Byli to dva muži v uniformách a za nimi se krčila ustrašená malá paní se šedými rozčuchanými vlasy. Blechová.

Zaznamenal jsem výměnu pohledů mezi ní a dvěma muži, kteří se pravděpodobně ujišťovali, kdo před nimi stojí.

„Policie,“ řekl jeden z nich a váhavě pokračoval: „Pan Drást?“

Jen jsem kývl a opřel se o rám dveří, aby neviděli, jak se mi dosud třesou kolena.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se mě jeho kolega a já si teprve teď uvědomil, že je to žena, sice vysoká a silnější, o pohlaví ale nebylo pochyb.

Nedokázal jsem odpovědět. Pořád jsem před sebou viděl ty šlahouny, z předsíně ke mně i v této chvíli doléhala intenzivní vůně tlení, kapradí a mokrého mechu... zápach močálu.

„Necítíte nic? Necítíte to?“ zeptal jsem se.

Policisté si znovu vyměnili pohled. Blechová se do mě pustila:

„Vy ste mi teda dal! Víte, jak jste křičel? Strašně jste křičel, a dlouho. Mohla jsem z toho mít smrt, jak jsem se lekla. Co se vám stalo?“ Hubovala mě a po starých tvářích jí stékaly slzy.

Pokrčil jsem rameny, protože jsem nevěděl, jak jí to vysvětlit.

„Užil jste alkohol nebo nějaké psychotropní látky?“ zeptal se mě policajt.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ale stejně nám radši foukněte. Tady. Jste tu sám?“

Kývl jsem.

„Takovej to bejval klidnej dům,“ pobrekávala sousedka.

„Prý se z vašeho bytu ozýval křik. Hlásilo to hned několik partají.“

„To jsem křičel já.“

„Co se vám stalo?“ měřila si mě policistka.

„Já...“ pokrčil jsem rameny a marně se to snažil zformulovat. „Já jsem se stal.“

Před očima se mi děsivě rychle střídaly obrazy. Temné šlahouny, drápy skřípající na dveřích, žena v ložnici, kroky ve tmě, krev na tlačítku výtahu, sklep...

„Můžete...“ hlas mi odumřel. Knedlík v krku mi stěží dovoloval dýchat. Poulil jsem oči na ty modré uniformy a překvapené, odtažené výrazy, a hledal u nich pomoc. Pohledem jsem se zachytil známé tváře Blechové. Zkusil jsem to znovu. „Můžete se, prosím, podívat dovnitř?“

Hlídku to evidentně překvapilo, chvíli na mě civěli, já mezitím získal odvahu a prosbu jsem zopakoval.

„Můžete jít, prosím, zkontrolovat, že je všechno v pořádku?“ Ustoupil jsem stranou a upřel na ně oči. Museli v nich vidět moje zoufalství, protože ten muž si sundal čepici a rozpačitě si prohrábl vlasy, nakonec kývl a jako první vstoupil dovnitř.

Všude jsem rozsvítil a společně jsme rychle prošli můj byt. Exkurze se zúčastnila i stará sousedka, její ostražitost by mě za jiných okolností rozesmála – plížila se místnostmi, jako by čekala, že v každé další uvidí oběť vraždy. Všechno se ale zdálo v pořádku, když byli v ložnici, zadívala se Blechová na skříň, která vyplňovala celou jednu stěnu.

„Mrtvolu tam doufám neukrýváte,“ zažertoval policajt, který se během chvilky dokázal srovnat s nezvyklou situací a začínal se bavit.

Beze slova jsem přistoupil ke skříni, která byla rozdělena na čtyři samostatné oddíly. Neměl jsem ani tušení, co v ní je. Vzal jsem za madlo a otevřel ji. Muž o ni jen zavadil pohledem, to Blechová byla zvědavější, pořád se ale ode mě držela dál, evidentně jsem byl stále silně podezřelý. Policistka se u skříně zdržela déle. Teprve potom jsem se dovnitř podíval já a zarazil se. Za mými bundami, saky a kabáty visely aspoň desaterý ženské šaty. Zvláště jedny poskládané z několika pruhů červené látky se mi vpálily do sítnice, zíral jsem na ně, zatímco policisté rychle prošli zbytek bytu.

„Pane Dráste,“ zavolal na mě policista ode dveří a já konečně odtrhl pohled. „Řeknete nám konečně, co se tu stalo?“

„Trpím nočními můrami.“ Otočil jsem se ke staré sousedce. „Omlouvám se, že jsem vás vyděsil. Něco se mi zdálo.“

Ta policajtko mě vzala za předloktí. „Měl byste s tím navštívit doktora. Tohle asi není úplně normální, když uprostřed noci křičíte tak, že několik vašich sousedů zavolá na policii.“

„Omlouvám se. Už se to nebude opakovat.“

Dívali se na mě rozpačitě. Nakonec se jen dotkli štítku čepice a zavolali si výtah. Blechová se na mě ještě ohlédla, když odcházela po schodech. „Myslela jsem, že vás někdo vraždí.“

„Jste hodná, paní Blechová. Dobrou noc.“

„To zrovna. Jsem tak vystrašená, úplně cítím, jak mi buší srdce. Mám vysoký tlak, abyste věděl, teď kvůli vám už neusnu.“

„To mě mrzí.“

Něco zamumlala a ztratila se. A já v bytě opět osaměl. Po tom, co jsem přibouchl dveře a několikrát otočil klíčem, jsem opět ucítil, jak se ke mně začíná ze stran stahovat vlhkost. V koutech se cosi hemžilo. Temnota páchla tlejícím listím. Žárovky zimomřivě poblikávaly a v ložnici zavržaly otevírané dveře skříně.

Pohled se mi zúžil a já se vrhl skrz předsín do kuchyně. Prolétl jsem bytem a přirazil za sebou dveře. Prsty se mi třásly, když jsem rval obal z tablet proti kouření a sypal si je do krku. Hmátl jsem po láhvi jacka, která stála na kuchyňské lince, a hltavě pil. Ohryzek mi lítal nahoru

a dolů jako zřetovaný netopýr. Slyšel jsem šouravé kroky, ale ztrácely se v hukotu pálicí lávy, která se mi valila do žaludku. Knokaut přišel záhy, a když jsem spal, zdál se mi divný sen. Tolik jiný než všechny předchozí.

KAPITOLA II.

„Tudum, tudum. Tudum, tudum,“ zašeptala, jako by si zpívala nějakou písničku. Mladá holka tiskla tvář na studené sklo a z prázdného kupé sledovala ubíhající krajinu. Vlak svištící po kolejích páchl podivnou směsí dehtu, vydýchaného vzduchu, dezinfekce a tepla vydávaného lidskými těly. Dívka pach už nevnímala, přestože ještě před chvílí, kdy nastoupila a mávala z okna rodičům, nad ním krčila nos.

Teď si listovala knížkou Marie Majerové, aniž by ji doopravdy četla, koukala se z okna a pobrukovala si: „Tudum, tudum.“ Knížka byla zabalená v novinovém papíře, do kterého si ve škole museli balit všechny knížky, a protože ona měla knížky ráda, balila si do novin nejen učebnice, ale taky verneovky, mayovky i první dívčí romány. Všechny její knížky tak měly umně zhotovené a často pomalované vlastní přebaly.

Za oknem míjely lány polí jako nekonečná zlátnoucí moře, v poryvech větru se po nich valily obří vlny, takže připomínaly skutečnou vodu, ze které se remízky stromů vynořovaly jako palmové ostrovy. Po obloze se sunul divný mrak, takový černý, na celém nebi byl jen jeden. Dívka ho zkoumala, přemýšlela nad jeho tvarem, ale po chvíli ji přestal zajímat, protože vlak minul ceduli Strakonice a za divokého skřípání a úpění železných kol zastavil ve stanici.

Po nástupišti pobíhali lidé, jak už to na nádražích bývá, dívku ale překvapilo, jak se vagon vyprazdňuje. Jestli to takhle půjde dál, zůstane ve vlaku za chvíli sama. To ji vystrašilo.

Neuběhla ani minuta, když se rozletěly dveře a do kupé se vkolébala stará paní s boky tak širokými, že musela dveřmi projít bokem. Opírala se přitom o berle a funěla jako lokomotiva. Měla rudé tváře, nikoli ale od kosmetiky, jakou používala maminka. Pleť téhle paní pokrývala síť popraskaných žilek, které na některých místech zbarvovaly tvář téměř do modra.

Dívka si uvědomila, že na ženu civí, a rychle sklopila oči. „Dobrý den,“ pípala. Neznámá si toho ani nevšimla a zapadla do lavice naproti. Funěla, chvilku se dívala z okna, nakonec se opřela na opěradlo a přivřela oči. Téměř vzápětí začala slabě chrápat. To vše dokázala tak, že se kromě prvního pohledu při vstupu do kupé na dívku ani nepodívala.

Bezva, napadlo dívku. Třeba jsem neviditelná. To ji vzápětí přivedlo na myšlenku, jaké báječné věci by se daly provádět, kdyby to byla pravda. A začala by právě s touhle otlou paní, která neumí ani pozdravit. Dostala hroznou chuť se k ní úplně potichu nahnout a těsně vedle ucha houknout: „ASI JSTE SI MĚ NEVŠIMLA, ALE JÁ TU JSEM. JMENUJI SE MARIE. JAK SE DNES MÁTE?!“

Ta paní se jí nelíbila, ale Mája byla ráda, že už není v kupé sama. Aspoň si mohla někoho prohlížet, a tak mlčela a prohlížela si její obličej.

S nadšením objevitelů zkoumala detaily – zjistila například, že na levé tváři má žena bradavici, ze které roste šest černých chlupů. Mája si je prohlížela s obličejem staženým odporem. Civěla na ně tak dlouho, že se najednou lekla, jestli si toho její spolucestující nevšimla, protože opět otevřela oči. Dívala se ale z okna, a tak si Mája mohla prohlédnout i rašící knír.

Já nikdy nebudu takhle ošklivá, umiňovala si a najednou ji napadlo: Co když je to čarodějnice? Zkoumala tu myšlenku. Třeba bydlí v chaloupce na kuří nožce? Vybavila se jí živá představa, jak se do ní hrabe na těch francouzských holích, které měla opřené o sedačku vedle sebe, a to ji rozesmálo.

Na příští zastávce do kupé přistoupil další pasažér. Uštvaný tmavovlasý chlap, který nemohl být o moc starší než tatínek, na rozdíl od něj měl ale špínu za nehty a na tvářích několikadenní strniště. Tatínek si také nechával čas od času narůst vousy, ale špínu za nehty neměl nikdy. Mája si ale všimla, že poslední dobou míval kruhy pod únavou zarudlýma očima, a taky se snadněji rozzlobil, i když se za to pak omlouval.

Vždycky, když se to stalo, posadil si Máju na koleno, jako když byla malá, a říkal jí: „Už jsi vyrostla a já se k tobě musím chovat jako k velké. Nezlob se, že jsem na tebe křičel. Nepatřilo to tobě, ale jiným lidem, kteří mě trápí.“ A ona mu na to vždycky řekla, třebaže měla pláč na krajíčku: „Ale já se na tebe nezlobím. Já se zlobím na ty lidi, co tě trápí. Proč to dělají? Tys jim něco provedl?“

„To je strašně složité, miláčku,“ cvrnkl ji do nosu. „Na tohle *jsi* ještě malá.“

To ji vždycky dožralo. „Tati, bude mi jedenáct!“ řekla s vše vysvětlujícím důrazem na číslovce.

„Už jedenáct?“ podivil se a pokaždé se přeptal mámy. „Tomuhle pískeleti prý je už jedenáct, nevymýšlí si, maminko?“ Máma se jenom usmála a zavrtěla hlavou. Nezasahovala do té hry, kterou spolu hráli už tolikrát. „Tak se na to podívejme, jedenáct,“ zopakoval tatínek. „No tak dobře, to už jsi velká a máš právo leccos vědět. Co tě tedy zajímá?“

„Řekni mi, proč jsi poslední dobou tak unavený. Jsou na tebe v práci zlí?“

„Mám toho hodně, to víš. Ve fabrice je to náročná práce, pracujeme tam s ocelí.“

„A proč už nepíšeš? Měla jsem ráda, když jsi psal na stroji, vždycky to tak pěkně ťukalo. Oni ti to zakázali?“

Otec se podíval na mámu a pokračoval, aniž by odpověděl na její otázku.

„Taky si mě často volají úřady, mám toho hodně, víš?“

„A proč si tě volají?“

„To už úřady dělají,“ vysvětloval trpělivě. „Volají si tatínky a maminky, oni jim říkají občani a občanky, a něco jim prikazují nebo zakazují... zmrd...“ To poslední slovo mu téměř proklouzlo přivřenými rty, zarazil se, když už bylo napůl venku.

Máma položila hrnec na linku, až to prásklo. Rodiče si vyměnili pohled, jehož význam jí unikl, ale přesto ji znepokojil. Jako by teplota v pokoji klesla o několik stupňů. Hra skončila. Táta ji postavil na zem a obrátil se k mamce, která náhle vypadala smutně. Dotkl se její ruky a pak odešel z pokoje. Ještě slyšely, jak za ním klaply dveře komory.

„Těšíš se na prázdniny?“ zeptala se najednou máma a pohladila ji po rameni.

„Strašně!“ povzdychla si Mája a zapomněla na všechno ostatní, protože jí do hlavy vtrhla představa slunce hřejícího na kůži, představa tajícího polárkáče a vůně posečené trávy a kytek a rozteklého asfaltu, co se lepí na podrážky bot. Prázdniny, to byla představa kola a zpívajících ptáků a rudého sluníčka klesajícího za obzor pšeničného pole. Prázdniny...

Úplně jí to zlepšilo náladu, když teď vyhlížela z okna vláčku a kolem se míhaly sloupky elektrického vedení, bylo to náhle zpět v celé síle: *Začínaly prázdniny!* A Mája si je hodlala užít.

„Kampak jedeš, mladá dámo?“ zeptal se ten unavený chlap a ji to polekalo, protože to nečekala.

„Do zastávky Kubova Huť.“

„No jo, tam je pěkně. Já jsem původem ze Sedlčan, ale kousek od Kubovy Hutě jsem byl na vojně. Na Borových Ladách, znáš to tam?“

Neznala. Nikdy takhle daleko od domova nebyla. Nikdy tam ani jet nechtěla.

Chvíli mlčeli. Muž se díval z okna, za kterým teď ubíhala lesy porostlá vrchovina. Jestli si chce povídat, tak má smůlu, rozhodla se Mája. Byl *cizí* a prohlížel si ji *zvědavě*, což jí nebylo příjemné. Naštěstí si po chvíli rozložil Rudé právo a ukryl se za jeho strany. Všimla si, že noviny jsou včerejší.

Kvůli Sedlčanům si Mája vzpomněla na benešovskou babičku, protože obě obce ležely jen kus od sebe. To ji rozlítostnilo. Mája k ní jezdila na prázdniny už spoustu let a mělo to dost výhod. Tak za prvé tam bydlela Anča a Renata, se kterými se dalo chodit na plovárnu a do kina. Za druhé byla v Benešově nejlepší cukrárna v okolí, do které jezdili na zmrzku lidi až z Bystřice, a Mája se v ní s babičkou stavovala pokaždé na cestě z konzumu. Za třetí to byly rybářské výpravy k Jarkovickému rybníku s dědou, při kterých sice většinou nic nechytily, zato mohli spolu sledovat klidnou hladinu, zatímco děda vyprávěl zajímavé příběhy ze starých českých pověstí a tak podobně. Mája ale musela přiznat, že vloni už s dědou moc nechodila – měla jiné myšlenky a nejedna z nich se točila kolem Tondy, který bydlel o ulici vedle. Tonda půjde po prázdninách do sedmičky. Vloni spolu několikrát vyrazili na kolo a bylo to dost zvláštní, a zároveň docela opojné. Mája věděla, co to znamená, a stejně tak tušila, kdo jí druhého dne nechal na okně položený karafiát.

Když se dozvěděla, že rodiče na poslední chvíli změnili plány, neměla z toho ani trochu radost. „Pojedeme na Šumavu, Marie,“ řekl jí táta a podle tónu poznala, že o tom nehodlá diskutovat. To ji ale nezastavilo, nejdřív si stěžovala, potom se vztekala, došlo i na slzy. Rodiče ale byli neoblomní a ani její pláč je neobměkčil. To, že plány změnili pouhý den před začátkem prázdnin, byla pořádná křivda a Mája jim to nehodlala odpustit.

Jako by to nestačilo, poslali Máju napřed, protože prý potřebovali ještě něco zařídit. Poslali ji samotnou přes celou republiku z Prahy až bůhvíkam, kde ji má na nádraží vyzvednout pan Šváp, jakýsi vzdálený strejda nebo co. Byla uražená!

„Chcete se mě zbavit! Pošlete mě pryč jako... jako...“

„Nech toho, Marie. Nikdo se tě nez bavuje. Potřebujeme prostě připravit nějaké věci. Maminka musí ještě stihnout vyšetření v nemocnici, víš, jak je to důležité. A teď mě dobře poslouchej. Za chvíli vyrazíme na nádraží, a kdyby se nás někdo ptal, kdyby tě někdo zastavil a zjišťoval, jak dlouho plánujeme dovolenou na Šumavě, tak řekni, že už to víš měsíc. Rozumíš mi? Je to důležité.“

„Lhát se nemá,“ odsekla.

„Pořád tvrdíš, že jsi velká, tak se tak aspoň jednou chovej!“ houkl na ni táta a měl ruce v bok.

Mája začala natahovat a máma se k ní sklonila. „Já vím, že to zvládneš, miláčku. Tři dny, to uteče jak voda. Budeš taková Robinsonka, jako v té knížce od Majerové... Pak budeme zase spolu, dobře?“

„Dobře,“ pípla nakonec. Co jí taky zbývalo.

Mája zvedla oči, připadalo jí, že už v kupé vyseděla důlek. Vlak právě projížděl nějakým městem. Vimperk. Poznala to podle zámku na kopci, za němž vykukovala zřícenina hrádku Haselburg. Táta jí řekl, že podle toho pozná, že už je skoro na místě.

Zámek byl pěkný, ale byl hned pryč. Navíc Vimperk vypadal, že je ještě menší než Benešov, a vůbec, proti Praze jí připadal jako pěkná díra. Bůhví, jestli tu mají alespoň plovárnu. Vlak minul řeku a vnořil se do lesa, všude se rozlilo zelené moře, Mája z toho tedy nadšená nebyla, vypadalo to totiž, že les nikdy neskončí a vlak ji najednou vykopne uprostřed houštiny stromů, kde ji zanechá samotnou a opuštěnou.

Lokomotiva právě supěla do kopce, když Mája uslyšela zvonící návěští. Míjeli závory a ona si všimla, že za nimi stojí kolona vozidel, tatrovek pohraniční stráže. Na korbách seděli vojáci v jehličnatých maskáčích, vtipkovali a pokuřovali, někteří dokonce mávali na lidi ve vlaku. Jeden z nich se podíval přímo na Máju a poslal jí vzdušný polibek. Mája sklopila oči a opět se opřela. Věděla, že z dálky vypadá starší, a tomu chlapovi muselo být už aspoň osmnáct! Vlak se vyšplhal na kopec a rozjel se opět

do luk a lesů, které trať lemovaly až do Kubovy Hutě. Ozvalo se syčení a skřípění brzd, které tahalo za uši, cuklo to a vlak najednou zastavil. Vy-
dýchával se a supěl jako starý kůň, který má nejlepší léta za sebou a před
sebou už jen střívka salámu.

Mája popadla zavazadlo a drala se chodbičkou, protože si uvědomila,
že i když jí máma kladla na srdce, ať se už po zastávce ve Vimperku pře-
sune k výstupním dveřím, úplně na to zapomněla, a teď jen doufala, že
nevznikne nějaká tlačenička a ona neodjede i s vlakem do končin, kde ji
nikdo nezná. To by byl pořádný průšvih, letělo jí hlavou, zatímco se drala
k výstupu. Vláčela za sebou omlácený kufřík narvaný až k prasknutí. Stihla
to! Jeden pán jí dokonce pomohl otevřít dveře.

Vpadla na nástupiště a do tváře ji udeřila sluneční záře a pach nádraží.
Kolem se prohnaní další vystupující, kterých ale bylo jen pár. Mája se za-
stavila a rozhlížela se, očima hledala toho pána, kterého jí popsala tatínek.
Rodiče říkali, že mu poslali její fotku, takže ji určitě pozná.

Co když ale ne? Teprve teď na Máju dopadla plná hrůza z odloučení
od rodičů... Co když mě nepozná? Co když sem vůbec nepřišel, a ona
tu zůstane až do večera sama... co bude dělat pak? Zpáteční jízdenku
neměla, takže ji to pořádně vyděsilo.

Posledních pár cestujících se odšouralo z perónu. Starý výpravčí máchl
plácačkou a vlak se opět rozjel a za chvíli zmizel v hustém lese za ohybem
trati. Cestu mu ukazoval vyřisovaný transparent, který na budově zůstal
nejspíš ještě z května: *Sovětských soudruhů sbor – náš vzor.*

Mája se zoufale rozhlížela. Zachytávala pohledy kolemjdoucích, ti jí ale
sotva věnovali pozornost a nakonec zůstala na nádraží skoro sama. Došou-
rala se k lavičce, na kterou se posadila, a kufr si tiskla mezi kolena. Bylo jí
horko a měla pořád větší žízeň. Cítila, jak se jí v podkolenních jamkách tvoří
čůrky potu. Vedle stánku s novinami seděl nějaký chlap a listoval Mladým
světem. Sem tam se napil lahvového piva, obrátil stránku a znovu se pono-
řil do čtení. Vypadal, že na někoho čeká. Mája se k němu už skoro vydala,
když se muž náhle podíval na hodinky, zvedl se a odešel. Chtělo se jí brečet.

Minuty běžely. Co bude dělat? Beton nástupiště byl starý a popraskaný,
do škvír vtrhla tráva a plevel, a udivující silou přírody ho pomalu a beze
spěchu trhaly na kusy. Z jedné praskliny vyběhl černý brouk, na okamžik
se zastavil, jako by se Máje klaněl. Pozorovala ho. Hladil si předníma

nohama tykadla. Ulpívala mu na nich nějaká tekutina. Jako by se neustále střídavě dotýkal kusadel a tykadel. Vzápětí se zarazil a ztřeštěným broučím způsobem se rozběhl pryč. Padl na něj stín, ozvalo se křupnutí krovek a tělo brouka zahalila oprýskaná kožená bota.

Příchozí si toho nejspíš ani nevšiml, tyčil se teď nad Májou proti slunci, takže si musela zastínit oči, aby mu viděla do tváře.

„Ty jsi Maruška?“ řekl hlas, který byl zvučný a zároveň popraskaný jako beton nástupišť.

„Marie Svobodová.“

Vstala. Muž před ní byl nižší, než si v první chvíli myslela. V těch několika sekundách, které uplynuly, ho zkoumala a rozhodovala se, jestli v ní budí důvěru. Byl starší než oba její rodiče, celý vypadal takový šlachovitý, a přestože měl na mnoha místech kůži svrasklou věkem, hrály pod ní tenké a tuhé svaly. Měl zvláštní obličej, potažený nažloutlou pleť, která jako by na něj byla malá. Jeho tvář připomínala masku. Měl pootevřená ústa, nerovných spodních zubů se dotýkal jazykem. Rty se zformovaly v grimasu, která musela být úsměv, protože koutky směřovaly vzhůru, přesto ale nebudila dojem veselí. Máju přesvědčily až oči. Živé a pichlavé oči, ve kterých se šed přelévala jako rtuť.

„Rád tě poznávám, mladá dámo. Já jsem nákej Šváp. Telefonoval jsem s tvym tátou.“

„Dobrý den.“

„Tak tě vítám na Šumavě.“ Napřáhl ruku a potřásl tou její. Měl studené dlaně.

Spokojeně se usmál. „Máš stisk. To je dobře.“

Potom se otočil a s kolem se vydal k východu z nádraží. Mája chvilku zaraženě stála, pak ale popadla kufr a zamířila za ním.

Počkal na ni za hlavní budovou nádraží. „Puč to sem,“ vzal jí z ruky kufr a naložil si ho na kolo. Šlapali po asfaltce lemované topoly a míjeli červené odpadkové koše, chodník byl posetý vajgly. Mlčeli. Za nadšeného výskání kolem nich projeli dva kluci na rozhrkaném kole. Minuli dva obchody s oprýskanými výlohami. Muž vykročoval ráznými krátkými kroky, levou rukou tlačil kolo, na kterém pravou přidržoval Májín kufřík. Ona sama přes rameno táhla batůžek. Kolébala se krok za ním a stěží jeho tempu stačila.

Něco na tom pánovi bylo zvláštního, možná jeho vůně. Taková kořeněná a zatuchlá, jako staré obrazy nebo myšina.

„Ty toho moc nenamluvíš, viď?“

Nadechla se, aby mu odpověděla. Jak mu ale říct, že když je mezi svými, pusu nezavře?

„Máte staré kolo.“

Byla to pravda. Bicykl, který muž vedl, vypadal jako z první republiky. Neměl žádné převody, jenom jeden, tvořilo ho několik černých trubek a černá kola s dušemi projetými skoro skrz. Minuli ceduli s rudě přeškrtnutým názvem obce. Vesnice skončila a oni se napojili na polní cestu, která vedla k lesu.

„Já myslela, že bydlíte v Kubově Huti. Táta mi říkal, že budeme v Kubově Huti...“ Silně ji to znepokojilo.

„Žijeme na samotě. Je to bejvalá hájovna, bude se ti tam líbit.“ Zastavil se a zadíval se na ni. „Není se čeho bát.“

Četl v ní jako v knize. Mája se bála. Ale nevěděla, co by dělala jiného, rodiče tomu pánovi věřili, a tak potlačila strach a šlapala dál. Aby zahнала úzkost, která se jí zmocňovala, začala mluvit sama.

„Bydlí tu v okolí nějaké děti?“

„Ale to víš, spousta. Za vesnicí je rybník, tak jsou u něj přes léto pečený vařený. Když budeš chtít, můžu ti pučit kolo. U rybníka jsi na něm coby dup.“

Mája ho znovu přelétla pohledem. Kolo bylo poškrábané, staré, černé... „Asi mi bude velké.“

„Snížíme mu sedačku i řídítka, a třeba to pude. Zítřka to můžeš vyzkoušet.“

Zase šlapali mlčky. Mája si přehodila batoh na druhé rameno, protože ji už začal tížit. Řídký hájek skončil a oni se vnořili do smrkového lesa. Cesta byla kamenitá, chvílemi se pod nánosem loňského jehličí ztrácela. Dívka si uhladila za ucho neposlušný pramen vlasů, které se teď v zapadajícím slunci leskly jako živá měď.

„Už tam budem?“

„Už brzo, holčičko. Brzo,“ bleskl po ní pohledem Šváp.

„A tady v okolí žádné další samoty nejsou?“

„Jsou, ale řídce. To víš, neříká se tomu samota pro nic za nic. Do lesů si místní děcka hrát nechodí. Maj to zakázaný.“